

HỒI THỨ BA

HOẮC LÃO ĐẦU GIÀU NHẤT THIÊN HẠ

Hoắc lão đầu đáp:

-Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu lão gia ở vào địa vị tại hạ mà gặp việc này thì mà thế nào?

Hoắc lão đầu đáp:

-Ta cũng chạy lạc lõng, không chừng còn chạy nhanh và trốn chết hơn đại thiếu gia.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái mỉm cười nói:

-Tuy lão gia đã già nua nhưng không phải là một người hồ đồ.

Hoắc lão đầu nói:

-Đại thiếu gia là một tên tiểu hồ đồ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ là tiểu hồ đồ ư?

Hoắc lão đầu hỏi lại:

-Con người như thiếu nữ đó mà đã quỳ xuống thỉnh cầu tất là việc người khác không giản quyết được, có đúng thế không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đồng ý.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Bây giờ y đã tìm thấy đại thiếu gia thì liệu đại thiếu gia trốn được chăng?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Lão gia cho là nàng còn kiếm tại hạ nữa sao?

Hoắc lão đầu đáp:

-Không chừng bây giờ y đã kiếm thấy đại thiếu gia rồi.

Lục Tiểu Phụng cười hề hề hỏi:

-Bản lãnh thì tại hạ không có nhưng chạy trốn thì tại hạ lẹ lắm.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Đã lẹ đến trình độ không ai đuổi kịp chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Người đuổi kịp tại hạ tưởng chừng không có mấy.

Hoắc lão đầu cười lạt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao lão gia lại cười lạt?

Hoắc lão đầu đáp:

-Ta cười lạt là có ý về chuyện cười lạt.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ không hiểu ý lão gia.

Hoắc lão đầu đáp:

-Đại thiếu gia chưa hiểu việc đời được mấy.

Lục Tiểu Phụng lại cười nói:

-Nhưng ít ra tại hạ có thể phân biệt trong những hũ này, hũ nào là hũ đựng rượu ngon.

Tiện tay đành với lấy một hũ thì quả là lựa đúng hũ rượu ngon, chàng toan cạy lớp hồ gấn thì đột nhiên ba tiếng " binh binh " vang lên. Ba mặt tường phía trước và hai bên bính người đập thủng một lỗ lớn. Ba người do ba lỗ hồng tiến vào. Quả nhiên đó là bọn Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ và Độc Cô Phương.

Thái độ ba người rất ung dung, tựa hồ trong lòng rất thản nhiên lại dường như ba huyết động lớn không phải do bọn họ phá ra. Họ làm như người vừa đi ăn uống no say rồi trở về nhà một cách thanh thoi.

Thậm chí Tiêu Thu Vũ đột nhiên mỉm cười nói:

-Không phải bọn ta nhảy qua cửa sổ tiến vào đây nhé.

Độc Cô Phương nói theo:

-Chính thế vì chúng ta không phải là dã cẩu.

Hai người ngoài miệng nói, tây cầm cái ghế vịn một cái, cách cách mấy tiếng. Hai cái ghế xinh xắn bằng gỗ khắc hoa bị chúng bẻ gãy thành bốn năm mảnh.

Liễu Dư Hận từ từ ngồi xuống giường, hấn chưa ngồi vững thì mấy tiếng răng rắc vang lên. Giường bị gãy rồi.

Tiêu Thu Vũ chau mày nói:

-Những đồ nhà này yếu ớt quá.

Độc Cô Phương nói:

-Lần sau phải nhớ đừng đến tiệm đó mua đồ nữa.

Hấn chưa dứt lời, lại năm sáu đồ vật bị đập tan.

Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu làm ngơ như chưa ngó thấy.

Hoắc lão đầu vẫn ngồi đủng đỉnh uống rượu chẳng tỏ ra xót xa chút nào. Những đồ đạc bị bọn kia phá hoại lão coi như không phải của mình.

Chỉ trong khoảnh khắc, trong nhà có bao nhiêu đồ vật đều bị tan mất. Cả mười bảy, mười tám hũ rượu ngon cũng bị đập tan tành. Rượu chảy lênh láng trên mặt đất.

Tiêu Thu Vũ đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi nói:

-Gian phòng này xem chừng cũng chẳng có gì cũng nên phá đi làm lại.

Độc Cô Phương đáp:

-Ý kiến hay lắm.

Ba người bắt đầu động thủ phá nhà thật sự.

Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu vẫn chẳng thèm để ý, vẫn thản nhiên uống rượu.

Những tiếng đoang choảng vang lên. Tường nhà rồi đến nóc nhà đổ xuống ầm ầm, xem chừng sắp đè chết Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu.

Những giữa lúc ấy, hai người bỗng mất hút.

Độc Cô Phương và Tiêu Thu Vũ đưa mắt nhìn quanh thì thấy hai người đang ngồi trên hai cái ghế trong góc nhà. Trên bàn trước mặt họ vẫn còn hai chung rượu.

Tiêu Thu Vũ nói:

-Sắc là cường đạo róc xương, rượu chỉ làm hư hỏng ruột gan, để lại chỉ làm tổn hại người.

Độc Cô Phương đáp:

-Đúng! Một hũ cũng không để được.

Hắn khệnh khạng đi ra nhắc hũ rượu ngon sau cùng trên bàn đập xuống đất.

Độc Cô Phương đập hũ rượu xuống nhưng không bể.

Đột nhiên cái hũ trở về mặt bàn nguyên chỗ cũ.

Độc Cô Phương chau mày, lại chụp lấy hũ rượu ném xuống đất.

Lần này hắn nhìn rõ hũ rượu chưa đụng tới mặt đất thì Lục Tiểu Phụng bỗng đưa tay ra đón lấy để lên bàn.

Độc Cô Phương lại đập nữa, Lục Tiểu Phụng lại đón lấy.

Chỉ trong khoảnh khắc, Độc Cô Phương đập hũ rượu xuống đất đến năm, sáu lần nhưng nó vẫn trở về ngồi trên bàn.

Hắn nhìn hũ rượu mà ngơ ngẩn xuất thần.

Sau một lúc, hắn ngoảnh đầu nhìn Tiêu Thu Vũ nhún nhó cười nói:

-Hũ rượu này dường như có quỷ, đập mãi không bể.

Tiêu Thu Vũ hỏi:

-Quỷ đó là quỷ gì ?

Độc Cô Phương đáp:

-Dĩ nhiên là tửu quỷ.

Tiêu Thu Vũ nói:

-Để ta đập thử coi.

Hắn sùng sục chạy lại tựa hồ như không ngó thấy Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu ngồi đó, hắn chụp lấy hũ rượu liệng ra thật xa.

Vèo một tiếng ! Hũ rượu bay ra xa đến sáu, bảy trượng nhưng không bể.

Lúc hũ rượu bay đi, Lục Tiểu Phụng cũng vọt ra theo. Khi chàng quay trở về thì hũ rượu cũng trở về theo và lại thấy đặt trên bàn.

Tiêu Thu Vũ vận nội lực chụp hũ rượu liệng mạnh hơn. Lần này thì hũ rượu bay đi trông thật mau lẹ và xa hơn.

Nguyên hắn được trời ban cho một nguồn nội lực phi thường. Hắn đã ra sức thì dù cho một đồ vật nặng đến mấy trăm cân hắn cũng có thể nhấc lên nhẹ nhàng.

Nhưng lần này hũ rượu cùng bay trở về bàn cũng một lúc với Lục Tiểu Phụng. Tiêu Thu Vũ bắt đầu ngơ ngác, miệng lẩm bẩm:

-Hũ rượu này có quỷ thật và tựa hồ tửu quỷ đã mọc cánh.

Liễu Dư Hận đột nhiên bật tiếng cười lạt.

Tiếng cười vừa dứt, người hắn đã tới trước mặt bàn. Hai tay hắn chụp lấy hũ rượu giữ thật chặt.

Đột nhiên hắn đưa hũ rượu lên đập vào đầu mình.

Tiêu Thu Vũ thở dài lẩm bẩm:

-Cố nhiên cái hũ rượu kia là phải đập bể nhưng còn sợ đầu hắn cũng không chịu nổi.

Dè dàu Liễu Dư Hận không bị bể đầu mà hũ rượu cũng không bể.

Số là Lục Tiểu Phụng đã đưa tay ra đỡ hũ rượu không để cho đập vào đầu hắn.

Liễu Dư Hận lại cười khi một tiếng. Đột nhiên hắn vung cước đá mạnh vào bụng dưới Lục Tiểu Phụng.

Phát đá cũng không trúng.

Người Lục Tiểu Phụng đột nhiên tung lên lộn qua đầu Liễu Dư Hận rồi đứng xuống đất sau lưng hắn. Tay chàng vẫn đỡ lấy hũ rượu.

Liễu Dư Hận liền vung chân đá móc một cái.

Lục Tiểu Phụng lại nhảy lộn về trước mặt hắn rồi.

Bỗng chàng thở dài nói:

-Đây là hũ rượu cuối cùng của tại hạ. Thủ cấp này cũng là thủ cấp tối hậu của các hạ. Tội gì mà các hạ làm cho cả hai thứ cùng bể?

Liễu Dư Hận trợn mắt ngó Lục Tiểu Phụng. Con mắt độc nhất của hắn không đui mà tựa hồ đui rồi. Nó biến thành một cái hố sâu hầm, đen sì.

Tiêu Thu Vũ bỗng cất tiếng cười khác lạ nói:

-Xem chừng cha này đúng là Lục Tiểu Phụng rồi.

Độc Cô Phương giương mắt lên:

-Ừa !

Tiêu Thu Vũ nói:

-Ngoài Lục Tiểu Phụng ra thì còn ai chịu vì một hũ rượu mà bán hơi sức như thế?

Độc Cô Phương cười rộ nói:

-Đúng! Đúng! Con người si ngốc như gã trên đời thật không có mấy.

Tiêu Thu Vũ mỉm cười đón lấy hũ rượu ở trong tay Liễu Dư Hận nhẹ nhàng đặt xuống mặt bàn.

Bỗng nghe đánh " chát " một tiếng, hũ rượu vỡ tan tành, rượu chảy đầy ra mặt đất.

Vừa rồi Liễu Dư Hận dùng cả hai tay và Lục Tiểu Phụng dùng một tay, hai người cùng ra sức thì dùng nói cái hũ rượu bằng đất nung dù có đúc bằng sắt cũng phải bẹp dí. Thế mà nó vẫn không việc gì.

Tiêu Thu Vũ sửng sốt một lúc rồi cười nói:

-Việc thiên hạ đều thế cả. Lúc người ta muốn cho nó vỡ thì nó nhất định không vỡ, đến khi không muốn nó bể thì nó lại bể tan tành.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

-Trên đời đã lắm chuyện kỳ cục, thường thường là những việc giả tạo, vậy người đời hà tất phải nhận chân?

Trong co mắt độc nhất của Liễu Dư Hận đột nhiên lộ vẻ thê lương, cay đắng, hắn lạng lẽ xoay mình cất bước ra đi.

Lục Tiểu Phụng nói mấy câu vừa rồi dường như chạm tới mối thương tâm dấy tận đáy lòng hắn từ lâu.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một thứ thanh âm vừa trong trẻo vừa khả ái cất lên:

-Đan Phụng công chúa của Đại Kim Bằng Vương bệ hạ đến xin ra mắt Lục Tiểu Phụng công tử.

Người hô câu này là một cô gái nhỏ tuổi mình mặc áo ngũ sắc rất rực rỡ.

Cô ở trong rừng táo rập rập đi ra, bao nhiêu ánh trăng sao đây trời tựa hồ thu cả vào mắt cô.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đan Phụng công chúa ư?

Cô bé giương cặp mắt trong sáng lên nhìn chàng toét miệng cười đáp:

-Đúng là Đan Phụng công chúa chứ không phải Tiểu Phụng công chúa.

Lục Tiểu Phụng đăm đăm nhìn Hoắc lão đầu thở dài, miệng lẩm bẩm:

-Y quả nhiên là một vị công chúa chân chính.

Cô bé nói:

-Tuyệt đối không giả một chút nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Công chúa đâu?

Cô bé cười rất tươi đáp:

-Công chúa sợ làm cho Lục công tử phải bỏ vía nên còn ở bên ngoài.

Nụ cười của cô đã duyên dáng, tiếng nói của cô càng ngon ngọt hơn.

Lục Tiểu Phụng đành gượng cười.

Cô bé dương mắt lên nhìn chàng mỉm cười hỏi:

-Hiện giờ công chúa còn chờ ở ngoài cửa kia, chẳng hiểu công tử có dám ra mắt y không?

Hoắc lão đầu bỗng xen vào:

-Y dám lắm.

Lão già thần bí thâm trầm này mỉm cười thủng thẳng nói tiếp:

-Nếu y không đi bái kiến Đan Phụng Công chúa thì e rằng bao nhiêu nhà cửa của bạn hữu y sẽ bị các vị phá tan tành.

Quần tinh nhấp nháy. Mảnh trăng thượng huyền cong cong như khảm vào nền trời.

Trong khu rừng táo mùi hương thoang thoảng lưu động từ chỗ này ra chỗ khác. Đây không phải mùi thơm của cây táo mà là mùi thơm của hoa.

Mùi thơm thơm lại từ mình một con chó tiết ra. Một con chó săn tai nhỏ chân dài, mau lẹ phi thường.

Trên mình con vật khoác những xâu hoa phụng đỏ màu sắc, miệng nó cũng ngậm một giỏ hoa.

Trong giỏ hoa phụng kim quang sáng lạng. Đó là ánh vàng của bốn đỉnh hoàng kim, mỗi đỉnh nặng ít nhất là năm chục lạng.

Cô bé cầm lấy giỏ hoa mỉm cười nói:

-Đây là công chúa của bọn tiểu nữ bồi thường cho vị lão tiên sinh này. Xin Lục công tử thu nhận dùm thay lão.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái nói:

-Tại sao lại bồi thường cho lão? Phải chăng vì các hạ đã phá phòng ốc của lão?

Cô bé gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bốn đỉnh vàng này ít ra đến dư trăm lạng quả là món tiền lớn.

Cô bé hỏi:

-Bất quá là một chút lòng thành, mong rằng lão nhân gia vui lòng thu nhận.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y không vui lòng thu nạp đâu.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

-Nếu là một vài trăm lạng vàng của người ta đem tặng lão nhân gia thì có thể lão nhân gia chẳng chịu nhận nhưng đây là tiền bồi thường căn nhà này thì có lẽ chưa đủ.

Cô bé nói:

-Mỗi đỉnh vàng này đều năm chục lạng.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng nhận thấy như vậy.

Cô bé hỏi:

-Vậy mà chưa đủ bồi thường căn nhà gỗ của lão ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Còn thiếu một chút.

Cô bé hỏi:

-Thiếu một chút là bao nhiêu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thiếu bao nhiêu thì tại hạ cũng không tính được. Đại khái thêm vài ba, bốn vạn lạng mới đủ.

Cô bé hỏi:

-Ba, bốn vạn lạng gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dĩ nhiên là ba, bốn vạn lạng Hoàng Kim.

Cô bé cười ruồi không nói gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô không tin ư?

Cô bé cười khàn khạch không ngớt. Khi gặp phải người nói thách cô chẳng cười thì còn làm gì được, chẳng lẽ lấy ba, bốn vạn lạng Hoàng kim ra bồi thường cho người ta thật sự?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhắc cái ghế gỗ chạm hoa, chàng vừa ngồi giờ lên hỏi:

-Cô nương có biết ghế này là ghế gì không?

Cô bé đáp:

-Coi nó giống y như một cái ghế ngồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng cái ghế này chính Lỗ Trực đã chế tạo từ bốn trăm năm trước. Lỗ Trực là một thợ nổi danh, chạm trổ đồ dùng cho Thiên Tử. Khắp thiên hạ chỉ còn mười một cái ghế. Trong đại nội ở Hoàng cung có năm cái, ở đây có sáu cái nhưng rồi các vị đã làm tan bốn cái rồi.

Cô bé giương cặp mắt lên nhìn cái ghế trong tay Lục Tiểu Phụng, muốn cười cũng không cười được nữa.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Cô có biết trước kia ai ở căn nhà này không?

Cô bé lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đây nguyên là chỗ ngâm thơ về mùa hạ của đại thi nhân Lục Phóng Ông. Trên tường bút tích của tiên sinh đề thơ để lại mà bây giờ cũng bị phá tan nát.

Cô bé càng giương mắt lờn hơn, vẻ kinh dị lộ ra ngoài mặt.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói tiếp:

-Vì thế mà mỗi mẫu gỗ trong căn nhà này đều là vật báu vô giá. Các vị bồi thường cho bốn, năm vạn lạng Hoàng Kim cũng chưa chắc đã đủ.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

-May mà lão tiên sinh đây không đòi các vị bồi thường một đồng nào vì lão nhân gia coi bốn, năm vạn lạng Hoàng kim cũng như mình coi một tiền chẳng hơn gì mấy.

Cô bé thè lưỡi ra liếm môi, càng lộ vẻ kinh dị, liếc mắt nhìn lão già kỳ bí.

Hoắc lão đầu vẫn ung dung ngồi đó, đủng đỉnh nhấp dần từng chút nữa chung rượu còn lại.

Lục Tiểu Phụng lại quay sang nhìn Độc Cô Phương cười nói:

-Tại hạ nghe đồn các hạ là người kiến văn rất rộng. Dĩ nhiên các hạ biết người giàu nhất trên cõi đời này là ai?

Độc Cô Phương trầm ngâm đáp:

-Nhân vật nhiều đất cát nhất là Hoa Gia ở Giang Nam, còn châu báu nhiều nhất là Diêm Gia ở Quán Trung nhưng chân chính giàu nhất thì e rằng không ai bằng Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng các hạ có biết lão là người như thế nào không?

Độc Cô Phương đáp:

-Nhân vật này tuy giàu nhất thiên hạ nhưng lại ưu sinh hoạt như người ẩn sĩ nên ít ai được nhìn thấy chân tướng lão. Chỉ nghe nói lão là người cô độc, tính tình cổ quái mà lại...

Đột nhiên hắn dừng lại liếc mắt ngó Hoắc lão đầu.

Bây giờ ai nấy đều biết lão già thần bí cô độc này chính là Hoắc Hưu, con người giàu nhất thiên hạ.

Hoắc lão đầu đột nhiên buông tiếng thở dài đứng đứng lên nói:

-Bây giờ có người biết lão phu rồi thì không thể ở nơi đây được nữa. Chi bằng lão phu cho lại đại thiếu gia.

Lục Tiểu Phụng dòm ngó những mẫu gỗ xếp đồng dưới đất đáp:

-Tại hạ còn nhớ trước kia yêu cầu lão nhân gia cho tạm trú mấy ngày mà lão nhân gia cũng không chịu.

Hoắc lão đầu hững hờ nói:

-Vừa rồi đại thiếu gia đã bảo cái gì ở đây cũng là bảo bối. Có ai lại đem bảo bối cho người khác bao giờ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bảo bối biến thành những mẫu gỗ tan tành mới cho người hay sao?

Hoắc lão đầu đáp:

-Chính là thế đó.

Lục Tiểu Phụng thở dài, nhăn nhó cười nói:

-Bây giờ tại hạ mới hiểu lão nhân gia vì sao mà phát tài như vậy.

Hoắc lão đầu không thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

-Còn một điều đại thiếu gia nên biết.

(thiếu)

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lên xe rồi làm gì?

Cô bé đáp:

-Cỗ xe ngựa này sẽ đưa công tử đến một nơi công tử chưa từng đến bao giờ. Tiệp nữ bảo đảm công tử tới đó rồi chẳng có điều chi phải hối hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Dĩ nhiên tại hạ không hối hận vì tại hạ không đi.

Cô bé tợn mắt lên nhìn chàng ra chiều kinh ngạc hỏi:

-Tại sao công tử lại không đi?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Vì sao tại hạ phải đi theo một người chưa từng quen biết để đến một nơi cũng chưa từng tới đó bao giờ?

Cô bé chớp mắt mấy cái đáp:

-Tại vì... tại vì bọn thiếu nữ tặng cho công tử rất nhiều vàng.

Lục Tiểu Phụng cười ruồi không nói.

Cô bé hỏi:

-Công tử không thích vàng bạc ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ rất thích vàng bạc nhưng không phải vì vàng bạc mà phải liều mạng.

Cô bé đảo mắt hần học nói:

-Trong cỗ xe này rất yên tĩnh. Tệ công chúa là một mỹ nhân ít kẻ bì kịp. Đoạn đường này cũng tuyệt mỹ. Không chừng còn nhiều chuyện hay ở dọc đường.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

-Cô nói câu này dường như khiến cho tại hạ đã có chút động tâm.

Cô bé mắt sáng rực lên hỏi:

-Công tử nhận lời rồi chứ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

-Tại hạ không nhận lời.

Cô bé bĩu môi hỏi:

-Tại sao công tử còn chưa ưng thuận?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Tại hạ rất ưu phụ nữ xinh đẹp diễm dúa mà không muốn liều mạng vì mỹ nhân.

Cô bé hỏi:

-Phải thế nào công tử mới chịu liều mạng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ có liều mạng thì cũng chỉ liều mạng cho mình mà thôi.

Cô bé hỏi:

-Ngoài công tử, khắp thiên hạ không ai xin công tử liều mạng được ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Cô bé lại đảo mắt nhìn quanh hỏi:

-Vì Hoa Mãn Lâu công tử cũng không chịu liều mạng hay sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Hoa Mãn Lâu nào?

Cô bé thủng thẳng đáp:

-Tiểu nữ tưởng công tử quen biết Hoa Mãn Lâu rồi. Hiện giờ y đang ở nơi đó chờ công tử. Nếu công tử không đi, nhất định y phải thất vọng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y chỉ muốn tại hạ đi còn chính y sao không chịu đến kiếm tại hạ?

Cô bé đáp:

-Đáng tiếc bây giờ y có muốn đến kiếm công tử cũng không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy?

Cô bé đáp:

-Vì hiện giờ y muốn đi một bước cũng không nổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng cô muốn nói vì y đã lọt vào tay các cô?

Cô bé đáp:

-Đại khái là như vậy.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười rộ tựa hồ phải nghe một câu chuyện tức cười nhất thiên hạ. Chàng cười lăn cười lộn, ôm bụng mà cười.

Cô bé không nhịn được hỏi:

-Tại sao công tử cười dữ vậy?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Tại hạ cười cô nương hầy còn nhỏ quá không hiểu cách nói năng.

Cô bé "ủa" một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các vị đã kiềm chế được Hoa Mãn Lâu thì bất cứ việc gì trong thiên hạ cũng làm được, sao còn đến kiếm tại hạ?

Cô bé cười mát đáp:

-Công tử không phải là kẻ tối dạ nhưng cũng chẳng phải là người thông minh lắm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thế ư?

Cô bé đáp:

-Nếu công tử quả là người thông minh thì phải hiểu rõ hai điều. Một là tiểu nữ chẳng phải đứa con nít, tiểu nữ còn là biểu thư của Đan Phụng công chúa. Năm nay y mới mười chín tuổi mà tiểu nữ đã hai mươi.

-----oOo-----